

En terwijl iets ragfijns van Mozart door de kamer gleeed deed het dienstmeisje stil haar bezigheden en staarde Sander luisterend voor zich, terwijl Hermkens oogen telkens naar de koffietafel dwaalden.

De zon schoot door de ramen, deed de gebrandschilderde wapens fel opkleuren, speelde door de lichtkroon en zette de beeltenis van den ouden Struwenszoon in een warmen glans.

De pianomuziek zweeg, even was het stil. „Mooi,” zuchtte Sander, en heel zacht klonk het dienstmeisje haar stem: „'t is klaar, meneer”.

Struwentius stond op, er lag een waas van vriendelijkheid over zijn gelaat. „Ik dank je Rieksken,” en tot Sander en Hermken: „mag ik jullie uitnoodigen?”

Ze gingen rond de tafel zitten die feestig-voornaam met een Delftschblauw servies was gedekt. Weldra geurde koffie, werden dikke plakken van het roode vleesch gesneden, knapte de bruine korst van het versche brood tusschen hun tanden.

Hermken genoot hoorbaar, voor hem was het feest van den groot-burgerdag begonnen.

Naar aanleiding van het pianospel spraken Struwentius en Sander over den grooten Sweelinck die vroeger voor zijn vrienden, hier in de stad, op het clavecimbel fantaseerde, thema's eindeloos varieerde.

Zooiets ging hun beiden ter harte, en lang spraken ze over pianomuziek en componisten.

Na den maaltijd staken ze een groote manilla op en terwijl ze voor de zoo-veelste maal de gothische pelterijschrijn bewonderden zat Hermken weer lui in den grooten leunstoel. Op groot-burgerdag was er voor hen geen stand of rang en geen conventie, en dit liet Hermken dan ook wel varen.

Even voor half twee reed Jan van Brummen, de stalhouder, met de jachtbreak voor. Als ze instapten keken bij de bureu nieuwsgierigen achter de gordijntjes en schudden hun burgerlijke hoofden; die Struwentius, nog de zelfde kuren als vroeger.

Tusschen de drukte van vrachtwagens en het gejakker van auto's en fietsen reed het breakje als iets wat er niet meer bij hoort en steeds meer achterop raakt. Toen het dof ratelend de schipbrug overreed speelde het van den toren half twee. Ze sloegen dadelijk van de groote straat af, reden over den smallen landweg te midden van weiden die zacht afglooiden naar de rivier.

En dan kwamen ze in de landelijke rust. Er zeilden witte zomerwolkjes langs de blauwe lucht waar ergens hoog een leeuwerik hing te jubelen; er was gezoem van insecten en bij iedere zachte bries dreven bloemen- en kruidengeuren aan.

Struwentius en Sander spraken over de schoonheid van het land en het lijnenspel van daken en torens van de verre stad.

Hermken rookte maar en wuifde zich met zijn pet wat koelte toe.